

12. apr. 1842

FAKTA

Dato:

12. apr. 1842

Sidetæl:

Dagbog A, side 13

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit Liv, København 1967, s. 58-59; Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 62

TRANSSKRIFTION

12 April.

Hun¹ er syg; har maattet holde sig inde. Tør jeg ikke besøge hende. O, gid hun var reist; jeg tænker kun paa hende og bliver ganske uskicket til mit Arbeide. Gurlitt² sagde forleden her hos mig: Deres Malerier mangler Noget for at tiltale, man maa gjøre Folk opmærksom paa det Smukke i Deres Arbeider, De maa see at blive lidt forelsket, saa kommer det. Han vidste ikke, hvor disse Ord slog mig. Men der var i Tonen Noget, som gjorde, at jeg maatte tro han betragtede Kjærligheden langtfra med det Alvor, jeg forlanger: De maa see at blive forliebt; alene de Ord vare mig grueligt imod, nu da jeg vilde ansee det for en stor Synd at søge Kjærlighed hos nogen Anden end netop hos hende, der har yttret, hun aldrig vilde gifte sig. Det har Louise Lundby fortalt mig engang, og dog kan jeg ikke opgive Haabet om at vinde hendes Yndest. Skal Kjærlighed give mine Arbeider Varme og Glands, da maa den gjøre mig lykkelig, denne Længsel efter noget Uopnaeligt kan sandelig ikke gjøre det. – Mit sidste Brev til min Moder maa sikkert have baaret Præg af min ulykkelige syge Stemning; hvordan mon hun har forstaaet det; jeg længes efter Brev fra hende, den Velsignede. –

¹ Louise Neergaard (1816-1895).

² Den holstenske landskabsmaler Louis Gurlitt (1812-1897).

i sit Hjem, som jeg min. A Par Daz, har gjort, jeg gaar for mig og
id; men det kommer af den Hrs, der er min, saa jeg trænger til et
snydeløst, jeg havde ellers ikke holdt det ud, og mit Hjemmets for
en Maanedes Tid. Den var saa saarligt. — Hvorfor kan jeg ikke
slaa det af Hovedet og kun tænke paa det store Maleri, og idag har
gjort det første Grundtræk til — jeg kan det ikke end mere.

Mandag 11 April

I Lørdags Aftes gik jeg gennem Charlottenlund til Jagersborg. Mange
Slags sanna Blomster ere alt udsprungne trods den kalde Luft. Englene
sang i og stundede til og lyttede til disse smagløse Flertoner, hvorved Drossen
ten ender Torvaant; jeg tænkte paa, hvor tit jeg paa det gamle Frederiks værk
havde lyttet til disse Toner, naar jeg gik i Lunden ved min Faders Haves, og
Dragsalerne. saa: de hvide Graner; der naar de saa uforstyrrede, og mest
efter Nogen eller i smilt Gravvær sang de da, eller slog, for de saadanne af
sunde Toner kan man vel ikke kalde Sang, det var som de talte til Mager,
der var skilt i Løvet. Dengang harmonerede det bedre med min Hjerne
end nu; men dog var det usigtlig velgjørende for mit syge Sind, at høre de
kjære Toner, saa de hørte smagløse Toner, mærke med den gamle Glands i Vest;
hvor Løven gik ned. Naturen har noget mere, noget hvidere end Alvor, den
har Ro — og det er vel derfor, den indvirkning saa magtig Virkning paa de stak
keds traule Mennesker med deres tusinder Løve og Rødder og Rødder.

12 April

Man er sig; her mekket hvide sig inde. For jeg ikke hørte hende. Og id
har vist; jeg tænke kun paa hende og hvar ganske usikkert til mit Arbeid
Gulvitt siges for tiden her hos mig. Deres Malerier mangler Nøgt for at tilfælde,
man naar ejers Følelse og mærksom paa det smukke i Deres Arbeiden, der
saa at blive lidt forliden, saa kommer det. Man vidste ikke, hvor disse Ord
slog mig. Men der var i Toner Nøgt, som gjorde, at jeg måtte tro den
bede Hørlighed Langt fra med det Alvor, og forlængere: De men saa at hvar
fuldt eller de Ord vare mig grundigt imod, nu da jeg vilde ansee det for en stor
at se sig Hørlighed hos Nogen Lyden end netop hos hende, der har givet
sig vilde gifte sig. Det har hende virkelig spillet mig angang, og jeg kan
ikke opgive Hørlighed om at inde hendes Hørlighed. Det Hørlighed
hvis Navn og Glands, da man der ejers mig lykkelig, denne Kængel
magt Hørlighed kan sandelig ikke ejers det. — Mit sidste Brev til
nu mere sikkert have haaret Paa af min uslykkelige syge
man har forstaaet det, og længe efter Brev fra hende, den Hørlighed.